

gjøre opmærksom paa, at denne Lov jo er en midlertidig Lov, en Undtagelseslov; Loven angiver selv, at den kun gjælder for Krigstid, under ganske særegne Forhold, hvorunder man jo altid har troet sig berettiget til at træffe særegne Foranstaltninger. Loven siger i sin sidste Paragraf, at „saarnt de extraordinære Forhold, der have foranlediget nærværende Lov, ere ophørte, bliver der igjennem Indenrigsministeriet derom at udstede særlig Bekjendtgørelse“, saa ret Meget, tror jeg ikke, at man kan udlede af denne Lov. Det ærede Medlem nævnde imidlertid ogsaa, maaske med noget mere Føje, et Lovforslag, der har været forelagt af Regjeringen. Jeg har ikke haft Leilighed til at efterse det, men jeg skulde huske meget feil, om dette Lovforslag ikke fremkom vistnok i Samlingen 1874—75 fra Minister Fornesbech. Det er vel det, der sigtes til? (Hørdum: Ja.) Ja, det ligger noget nærmere for Forslagsstilleren at paaberaabe sig dette Forslag; deri havde man nemlig stillet Sygehjælp, som ganske vist falder ind under Fattighjælp — om den burde gjøre det, er et andet Spørgsmaal — noget anderledes; men jeg vil dog i saa Henseende gjøre opmærksom paa, at hvis jeg husker rigtig, saa var der i dette Tilfælde kun Tale om Hjælp til Selvhjælp. Man fordrede, at Vedkommende skulde have forsikret sig selv, og hvis jeg ikke husker meget feil, endogjaa baade mod Alderdom og Sygdom, og denne Forsikring kunde saa fortsættes ved Bidrag fra Kommunens Kasse. Det var maaske noget inkonsekvent, men langt fra det, som det ærede Medlem her har foreslaaet.

Det ærede Medlem har villet hente Analogier fra Lovgivningen om Vresopreislning. Han udtalte ved Indbringelsen og har gjentaget det i Dag, at Forbryderen var eller kunde være bedre stillet end den, der havde nydt Fattighjælp. Det tror jeg dog maa være en Feiltagelse fra det ærede Medlems Side. Jeg maa maaske ganske fort nævne, hvorledes det forholder sig med Afdgangen til Vresopreislning. For det Første kan denne først erholdes 5 Aar efter, at Straffen er udsønt eller eftergivet; for det Andet kan den først gives efter en nøjagtig Undersøgelse, Tilveiebringelse af Forholdsattester om Vedkommendes Wandel i de sidste 5 Aar og en Erklæring over Ansøgningen fra den Ret, der har dømt Vedkommende, og endelig skal Justitsministeren indstille den til Hans Majestæt Kongen, og Vresopreislning sker altsaa saaledes ved en kongelig Naades akt. Med andre Ord: Loven om Vresopreislning slutter sig nær-

mest til § 26 i Grundloven, som siger: „Kongen kan benaade og give Amnesti“, og er altsaa en Udvidelse af Kongens Benaadningsret. Hvis det nu var saaledes, at der var noget som helst Spor af Ret for den, der havde begaaet en Forbrydelse, til senere at faae Vresopreislning, da kunde der være Noget i det ærede Medlems Fremføring; men der er ikke Spor af Ret. Der kan ligejaa godt siges Nei som Ja til Ansøgningen, og det er ingenlunde usædvanligt, saa vidt jeg veed, at der siges Nei; men her er i ethvert Fald kun Tale om en Naadesakt. Nu kan det ærede Medlem sige, at for at faae sin Understøttelse eftergivet skal man ogsaa ansøge derom, og det kommer altsaa an paa Kommunens Stjøn, om den vil eftergive Understøttelsen. Det er ganske vist rigtigt; men man maa være saa fornuftig og billig at gaa ud fra, at Kommunalbestyrelsen vil eftergive Understøttelsen, naar der ikke er særlige Grunde, som tale derimod. Men at betage Kommunen Retten til at tage Beslutning herom har jeg aldrig kunnet se; at man var berettiget til, netop fordi Grundloven har lagt Byrden af de Fattiges Forsørgelse paa Kommunen. Det kan jo ikke nægtes, at der kan være Grunde, hvorfor man i det enkelte Tilfælde vil nægte at eftergive en nydt Fattigunderstøttelse; den Vedkommende kan senere være bleven formuende, eller der kan være Grunde i hans Opførelse. Jeg har tidligere erklæret, at dette er et Punkt, som man burde søge at tage op til Forbedring, stadig med det Forbehold, at det var Kommunen, der burde tage Beslutning i saa Henseende. Jeg er overbevist om at have udtalt mig i den Retning som Medlem her af Thinget for adskillige Aar siden, og jeg skal netop i Anledning af §§ 3 og 4 i dette Lovforslag gjøre den Bemærkning til det ærede Medlem, at jeg ganske vist som Medlem af dette Thing — jeg tror, at det var i Perioden 1873—76, den første Tid da jeg var her — har taget ikke saa lille en Del i Forhandlingen om disse Materier. Jeg havde den Gang haft ikke saa ringe Leilighed til at lære det kommunale Bestyrelsesvæsen at kjende og særlig Fattigvæsenet og mødte altsaa med befæstede Anskuelser. Jeg husker ikke de Udtryk, jeg den Gang brugte, og har ikke haft Tid til at efterse dem, men jeg er sikker paa, hvorledes min Hovedsynsmaade var, og jeg haaber, at det ærede Medlem ikke skal kunne finde, at jeg paa noget Punkt har stiftet Mening. Jeg staar paa det samme Standpunkt, som jeg altid har staaet paa i min tidligere Virksomhed som Folkethingsmand baade med Hensyn til Udtalelser og